

פרשת במדבר נקראת תמיד לפני חג מתן תורה. ובפי צדיקים היא נקראת: "שבת דרך ארץ" כי הרי דרך ארץ קדמה לתורה. מה יש בפרשה שבו נמנים בני ישראל הקשור למתן תורה? זאת ועוד, הרי עיקרה של הפרשה היא מניינן של בני ישראל וסדר הדגלים והליכתם, מדוע נקראת פרשה זו על ענין לכאורה 'טפל' מקום אמירת הפרשה ולא מהותה?

י"ל שהמדבר אינו דבר טכני אלא מהותי מאד, והוא הקשור למתן תורה. וכך אמרו חז"ל: "וידבר משה אל ה' במדבר סיני", למה ניתנה תורה במדבר? ללמדך: מי מקיים את התורה? מי ששמים עצמו כמדבר זה שהכול דשין בו – תורה ניתנה לו במתנה. (במדבר רבה, עירובין נד א).

וכך מפרש ה'שפת אמת' ז"ע: "קודם קבלת התורה צריכין לתקן המידות ולהיטהר כדי שנוכל לקבל קדושת התורה. לכן יסדו ללמוד מסכת אבות בימים אלו, כי כל אלו המוסרים ותיקון המידות מלבד שהן נאים לעושיהם, עיקר הכוונה בתיקון המידות צריך להיות כדי להיות כלי אל התורה".

הגאון הקדוש רבי חיים חזקיה מדיני זיע"א בעל ה'שדי חמד' התבלט מאד באהבתו העזה לתורה. עוד בהיותו אברך צעיר, היה משכים קום, מתיישב בבית המדרש והיה לומד בדבקות כשעיניו לא משות לרגע מהספר המונח מולו.

מראה זה שבה את ליבו של עשיר אחד מבני העיירה שהיה מעריצו מאד ותומך בו. אחד מנכבדי הקהילה שהיה אף הוא מבאי אותו בית מדרש לא סבל את הערכתו של העשיר דווקא אל אותו אברך צנום וקנאתו העבירה אותו על דעתו עד שהחליט לעשות מעשה.

באחד הימים בשעת בוקר מוקדמת כשר' חיים חזקיה כבר שקוע עמוק בלימוד, הגיעה המשרתת הגויה כבכל יום לנקות ולהכין את בית המדרש. לפתע ללא התראה מוקדמת פרצה אל הרחוב בצווחות: "הצילוני מבן הבליעל היושב בתמימות מאוסה בבית המדרש ומבקש להתנכל אלי!". מהומה קמה ברחוב, זעזוע ותדהמה שלטו בכולם. קבוצה של 'לוחמים לדבר ה' ובמרכזה אותו בן בליעל הלהיטו את הרוחות וסחפו רבים בלהט דבריהם. "נלך אל בית העשיר ונדרוש על אתר לסלק מבית המדרש ומן העיר את אותו פושע"...

העשיר מיד נענה, אולם אמר כי יבוא בעצמו אל בית המדרש ויברר פשרם של דברים. סבו כולם עקבותיהם אל עבר בית המדרש. על מקומו ישב צעיר אחד, זה שבשלו קם והיה הסער הגדול, מולו פתוח ספר וכל כולו בתוכו, אפילו עיניו לא הורמו. וכך המתין אותו עשיר כמחצית השעה כשהוא בוחן אותו. ואז דפק על הבימה דפיקה נחרצת והכריז: "בושו והיכלמו! היאך תעזו לדבר על איש קדוש זה? הביטו על פניו, לא אקבל את דברי הבלע והריני להזהיר לבל יהין עוד איש לדבר באדם מורם מעם זה". על אתר סולקה אותה משרתת נוכרייה ונראה כי הדברים שבים לסידרם.

בבוקרו של יום הגיעה המשרתת מתייפחת אל בית המדרש. "סלח לי כבודו" התחננה, "הלא יודע אתה טוב ממני כי עלילה מרושעת היתה זו. פלוני מבני הקהילה פיתני בממון לעשות כן, וכעת אין לי מקור פרנסה ומבקשת אני להתוודות קבל עם ועדה לספר הדברים לאשורם בפני כל בני הקהילה, למען ידעו כולם על מי רובצת האשמה, אולי יתרצו להשיבני לעבודה".

לימים סח הגאון: "רגש הקלה פשט בי לשמע דבריה, הרי רק אז יוסר הכתם המכוער מעלי ויתוקן חילול ה' הנורא שהתגלגל על ידי. אולם היה זה אך לרגע קט. משהעמקתי לחשוב נחרדתי: אם מכאיבך חילול ה', אמרתי בליבי, הלא תדע כי בווידיה יתחלל שם שמים ביתר שאת, כאשר יתברר כי יהודי מוכן לטפול עלילה בזויה כזו על לומדי תורה. וכי תיקון היא כאן לכבוד ה' או תיקון לכבוד עצמך? מיד ידעתי את אשר אעשה. וכך אמרתי לה: 'אם תתמידי בשתיקתך ולא תוציאי לרבים את קלוננו של אותו יהודי, אני מבטיח לך כי אדאג לך לפרנסה אחרת אצל אחד מעשירי העיירה'. אותו רגע שבישרתי לה כי נמצא מקום עבודה עבורה, חשתי במאור תורה מופלא הנפתח מול עיני ומאז לא פסק לעולם. התורה כמו ניתנה לתוך ידי במתנה גמורה".

מי שמתנהג כמדבר אזי זוכה לקבל את התורה כמתנה, ונפתחים לו שערי שמים.

עליו נשמת

לעילוי נשמת

הרב אלטר אהרן יצחק

הרשקוביץ זצ"ל

י"ז בטבת תשע"ו

עלות העלוין לשבת

220 ₪ בלבד

בנק דיסקונט סניף 56

השבון 61135

אסמכתא למייל:

Shuly3910@gmail.com

הפצה: אלעד, הדרה, ירושלים,

בני ברק, פתח תקווה, רחובות,

מודיעין עילית ואחיסמך

שִׁתְּחַדֵּשׁ עֲלֵינוּ אֶת הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לְטוֹבָה וְלְבָרָכָה.

זמן הכרזת המולד:

ליל שלישי בשעה 6, 4 דקות ו21 חלקים.

ראש חודש יהיה ביום שלישי הבא עלינו לטובה.

משקפיים של אמונה

הרב יהושע לייבזון שליט"א

את הסיפור הבא שמעתי מהגאון רבי אשר וייס שליט"א, סיפור שסיפר על אמו ע"ה. וכך היה המעשה: בהיותה נערה כבת 15 שנים, הגיעה הגב' וייס למחנה אושוויץ. היא הגיעה יחד עם בני משפחה רבים, כ-30 איש היו מקרב בני משפחתה, ובכללם אביה ואמה, אחיה ואחיותיה, הסבא והסבתא, דודים, דודות ובני דודים.

הם עמדו בתור שבו בוצעה הסלקציה על ידי אותו רשע ימ"ש, שהחליט בהינד עפעף מי ילך לימין ומי לשמאל. בעמדם שם, הם התנחמו זה בחברתו של זה, נכון שהם נמצאים במקום איום ונורא, נכון שהם איבדו את כל רכושם ונגררו לכאן בעל כרחם ברכבות משא, אבל לפחות הם ביחד, כל בני המשפחה.

ואז, כשהגיע תורם החל הרשע ימ"ש להפנות את כולם לצד שמאל, ורק הנערה בת ה-15 היתה היחידה מכל בני המשפחה שנשלחה לימין.

היא נחרדה ונבעתה, מאנה לקבל על עצמה את ההחלטה התמוהה, ובלי לחשוב פעמיים החלה לרוץ לצד שמאל, כדי להצטרף לשאר בני המשפחה, בעודה ממרה את פיו של הנאצי.

אבל הוא, הנאצי, לא ויתר לה, אחד מעושי דברו תפס אותה והשליך אותה בחוזקה לעבר הדרך הפונה לימין, כאילו היתה חפץ דומם וחסר נשמה. היא נפלה ארצה, נחבטה ונחבלה, ראשה הסתחרר עליה, וכשקמה על רגליה והפתתה את מבטה לעבר בני המשפחה, כבר לא ראתה אותם. הם נעלמו לבלי שוב.

עוד באותו היום כבר נעלמו כל בני המשפחה, ולאחמ"כ עלו בסערה השמימה. ואילו היא, הנערה בת ה-15, נשלחה לעבודת פרך במחנה העבודה.

"אותו נאצי רשע לא ידע שבמעשיו אלו היא מקים שבט בעם ישראל", אמר הגר"א וייס בדברים אחר אמו. "אמא האריכה ימים, חיה עד גיל 93, והותירה אחריה כ-500 צאצאים, כולם יראים ושלמים ורבים מהם תלמידי חכמים מופלגים ומרביצי תורה...".

אחרי השואה השתקמה הגב' וייס ע"ה, הקימה את ביתה עם בעלה זצ"ל, והעמידה דורות לתפארת, בעודה עוסקת בהוראה ובהמשך מתמנה לכהן כמנהלת בבית החינוך לבנות בקריית צאנז בנתניה.

היא היתה אשה משכלת ויראת ה', ואף אמרות טהורות של דברי תורה שחידשה בעצמה נשמעו מפיה.

בדבריו הזכיר בנה הגר"א יבלחט"א, אימרה אחת משמה: אנחנו תמיד אומרים לפני קריאת שמע את ברכות קריאת שמע: "אהבת עולם אהבתנו", "אהבה רבה אהבתנו", "אהבת עולם בית ישראל עמך אהבת", "אוהב עמו ישראל" "הבוחר בעמו ישראל באהבה".

למה דווקא זה החלק בתפילה שבו אנו מזכירים שוב ושוב את אהבת הקב"ה לעמו ישראל יותר מבכל מקום אחר בתפילה? למה דווקא לפני קריאת שמע?

אלא, היתה אומרת הרבנית מרת פראדל וייס ע"ה, לפני שיהודי אומר "שמע ישראל... ואהבת את ה' אלוהיך", הוא צריך קודם להבין ולהפנים כמה הקב"ה אוהב אותו. כשנבין כמה הקב"ה אוהב אותנו, האהבה שלנו אליו תתעצם ותתגבר עשרת מונים!!!

וזה המשפט שגב' וייס ביקשה לכתוב: "הכרת הטוב בלבה, חדות חיים בקרבה".

כי אכן, למרות שעברה מה שעברה, למרות הקשיים העצומים שחוותה, היו שנותיה שוות לטובה! היא ראתה את הטוב שבכל דבר.

כי כשאדם מתבונן על העולם דרך עין טובה, דרך 'משקפיים של אמונה', מתוך הבנה והכרה שהקב"ה אוהב אותנו אהבה רבה, אהבת עולם, הוא נשאר עם חדות חיים שמלווה אותו בכל מקום ובכל זמן.

נשאת ונתת באמונה

הגאון רבי חיים רבי שליט"א

במסכת שבת (לא.): בשעה שמכניסין אדם לדין, אומרים לו: "נשאת ונתת באמונה?" וכתבו בתוספות שם: "שמאמין בחי העולמים וזורע." " והסביר דבריהם בהקדמת ספר "שב שמעתתא" (אות ה), שאין הכוונה לברר אם הוא לא גנב או לא שיקר בעסקיו, אלא הכוונה שב"נשאת ונתת באמונה" היא לבדוק אם האדם האמין, שהרווחים להם זכה בעסקיו לא היו תלויים בחכמתו הגדולה או בלשונו החלקה או בעובדה שהעסק שלו נמצא במקום מרכזי, המהווה מוקד משיכה חשוב להרבה קונים; או אולי הוא כן האמין שרק "חי העולמים", והוא לבדו, השרה ברכה בעסקיו ולכן הצליח.

אשרי הזוכה לזה והוא דומה למי שזורע בשדה ואחר שזרע לא נותר לו אלא לייחל לישועת ה' ולצפות בכליון עיניים ובלב פועם שירד גשם. ומי כמוהו יודע שהכל מאתו יתברך, וע"י זה מתקיים בו: "הזורעים בדמעה, ברינה יקצורו". כן בכל עסקיו הוא משליך הכל על בורא עולם.

וכן מבואר בפרש"י (סוטה מח): בכוונת הגמרא: "פסקו אנשי אמנה - אמר רבי יצחק: אלו בני אדם שהן מאמינין בהקב"ה. " ופשוט הוא לכל מתבונן שאין דברי ר' יצחק מכוונים לאמונה הכללית, שיש בורא עולם - שזה, ב"ה, קיים בעם ישראל, שהם מאמינים בני מאמינים - אלא כוונת "מאמינים בהקב"ה" - "לוותר ממונם לנוי הידור מצוה ולצדקה ולהוצאות שבתות וימים טובים. " "לבזבז" לכבוד מצות ה' ולהאמין שהכל יחזור אליו, נובע מאמונה עמוקה יותר! וכן המרגיש, שכל איש שנכנס לקנות הוא שליח מאת ה', ואם אין באים לקנות גם הוא מאת ה', אמונתו עמוקה יותר.

וכדברי ה"מדרש רבה" (בפרשת מטות) עה"פ בתהלים: "כי לא ממוצא וממערב ולא ממדבר הרים", שמבאר: לא ע"י יציאה לחו"ל ולמערב ולמדברות מגיע האדם להתרוממות, כי אלוקים שופט. זה ישפיל וזה ירים וכל העסקים אינם תלויים במקום ובזמן ובאיש הנכון, אלא מאתו הכל ובו ית' תלוי הכל.

מובן, שגם שקר וגזל במשא ומתן מוכיחים כשני עדים "כשרים" שאיש זה חרג מגדר האמונה ונקרא עליו שם של אינו מאמין, אחרת, מה אכפת לו לשקר ולגזול כשיודע שהכל מכוון בהשגחה ואחריו אי אפשר לשנות ולהוסיף כלום? וכגמ' בשבת (ק"ט): "לא חרבה ירושלים אלא בשביל שפסקו ממנה בעלי אמנה. " הסבירו בגמרא שם, שהנאמר מתמקד במשא ומתן, וכמש"כ הרש"א בח"א (סוף סוטה). וזה מתאים לדברי חז"ל (בסנהדרין צב.): "כל המחליף בדיבורו כאילו עובד עבודה זרה. " הסביר זאת בספר "דיני ממונות" (ח"ב דף תנא), שהחזר בו ממה שהבטיח לקנות או לעשות, הוא משום שחושב שע"י זה ירוויח יותר ובזה דומה ממש לעובדי ע"ז,

שמטרתם אך להנות בבילוי העוה"ז בעושר ובשאר הנאות. עוד ביאר שם, שהמבחן לאמונה בה' הוא שאלת הביטחון בו, והמבחן לביטחון הוא ע"י משא ומתן באמונה, כי משא ומתן באמונה ואמונה בה', דבר אחד הוא, ואין אפשרות להפריד ביניהם.

כאן המקום להביא מה שכתב מרן החזון איש בספר "אמונה וביטחון" (פרק ב אות ג). ראובן, כאיש מוסרי וכבעל עסק מצליח בחנות גדולה, תמיד היה אומר שהוא מאמין ובוטח בה' ו"ברוך ה' יום יום" לא היה מש מפיו. והיה מגנה את רוב ההשתדלות ואת בהלת הרדיפה אחר הפרנסה. והיה נראה בבירור, כי הביטחון בה' מראה לו פנים. והנה, לפתע, רעם ביום בהיר! חברו עומד לפתוח לידו חנות כמו זו שלו. כשהוא מלא עצב וקנאה של תחרות, הוא מנסה לקלקל ולהפריע למתחרהו, ע"י שמפעיל חברים להשפיע בלשון רכה ובאימים, וע"י שמשפיע קטטות וצעקות וטוען טענות שקריות להצדיק מעשיו. ופלא על כל פלא, פלאי פלאים, עוד הוא מתחכם לומר שעושה לשם שמים... וגורם ע"י זה שמתלקטים אליו אנשים ריקים ופוחזים, אוהבי מחלוקת ומחרחרי ריב, הנופלים במכמורת היצר ונכשלים באיסורים חמורים שחוברים אליהם לשון הרע, רכילות, שקר, שנאת חנם ועוד. להיכן הלכה האמונה המוצקת של אותו ראובן הנזכר ואנה פנה ביטחונו המוצהר בה'? וודאי וודאי שנתעלמו ממנו דברי ה"מסילת ישרים" (בפן. ק יא), שאילו היו האנשים יודעים כי אין אדם נוגע במוכן לחברו אפי' כמלוא נימא (יומא לח:), ושהכל מכוון מה', כפי עצתו הנפלאה, לא היה טעם להצטער בטובת רעיהם כלל.

יזכנו השי"ת לטעום הרגשה נפלאה זו ולשבח תמיד למי שהכל מאתו יתברך.

אמונה וידעה

הרב יהודה רובן שליט"א

גם בחיים היומיומיים כאשר אדם אומר: "אני מאמין לך", כוונתו היא: "למרות שאינני יודע בידיעה ברורה שהצדק אתך, אני מאמין לך". ענין שיודעים ומכירים אותו בידיעה ברורה - אין צורך להאמין בו. בלשון בני האדם, האמונה מציינת מצב שאין יודעים עליו ידיעה ברורה.

בהתאם לניסוח לשוני זה ניתן לטעות ולחשוב, שאמונה באלוקים הינה ח"ו התייחסות חיובית לדבר שאין עליו ידיעות ברורות, כלומר, שהאמונה הינה הרגשה פנימית של הלב שבאה לחפות על העדר ידיעה מוחשית, ותו לא.

למעשה, ההפך הוא הנכון! האמונה באלוקים יסודה נעוץ בעובדה, שקיימת ידיעה ברורה על קיומו של בורא העולם. אם כן, מדוע אנו מדברים על 'אמונה באלוקים' ולא על 'ידיעת האלוקים'? הסיבה לכך היא, שמושג ה'אמונה' מקיף יותר ועמוק יותר מהמושג 'ידיעה'. ננסה להדגים את הדברים בעזרת משל:

שני אנשים ראו תאונת דרכים. האחד הוא בעל אופי רגשני, וחברו טיפוס קר. שניהם 'יודעים' פרטים על התאונה, ושניהם יכולים להעיד עליה, אולם קיים הבדל ביניהם. הראשון אינו מסיח את דעתו מהמראות הקשים שראה, ואינו מפסיק לחשוב על האירוע הקשה, ואילו חברו אמנם זוכר את כל פרטי האירוע, אולם אין הוא מרבה לחשוב עליו. אצל הראשון הידיעה קיימת בזיכרון הפעיל והוא מושפע ממנה, ואילו אצל חברו הידיעה מודחקת למקום

נסתר בתודעה, ומשם ניתן לשלוף אותה בעת הצורך.

אין בכוחה של ידיעה 'יבשה' להשפיע על אישיותו ועל התנהגותו של האדם. לדוגמה, אנשים רבים יודעים שאין להם כסף לשלם חובות, ולמרות זאת הם 'מכניסים את עצמם' לחובות. רק ידיעה שהאדם 'חי' אותה, בכוחה להכתיב לו את דרך חייו.

במוחנו אצורות ידיעות רבות שהן שטחיות ובלתי מחייבות. לעומתן, קיימת ידיעה עמוקה, המקיפה את כל חיי האדם. לידיעה מסוג זה אנו מתכוונים, כאשר אנו מדברים על 'אמונה' באלוקים.

יש אדם שאמנם מבין בשכלו שיש בורא לעולם, ואף ברור לו שלא ייתכן אחרת, אולם לא די בידיעה זו. כדי להיקרא 'מאמין', האדם חייב 'לחיות' ידיעה זו, הוא חייב להפנים אותה. באופן זה היא תחייב אותו הלכה למעשה, והוא ינתב את חייו לאורה.

אמונה בה' היא ידיעה שכלית, הכרה אינטלקטואלית בקיומו של בורא עולם. ידיעה זו הופכת בהדרגה לחלק מיישותו של המאמין. היא משפיעה על רגשותיו, על תאוותיו ועל מאווייו. ככל שירבה להבהיר לעצמו את מציאות הבורא, היא תחדור יותר לפנימיותו ותתאחד עם הרבדים הפנימיים והעמוקים ביותר בנפשו.

מה זה כאילו?

הרב נח גוטמן שליט"א

אחרי אמירת פסוקי הקרבנות, אנו מבקשים - יהי רצון מלפניך, ה' אלקינו ואלקי אבותינו, שתהא אמירה זו חשובה ומקבלת ומרצה לפניך כאילו הקרבנו קרבן התמיד במועדו ובמקומו וכהלכתו כלומר - אנחנו מבקשים ומתפללים שאמירת פסוקי הקרבנות תחשב כאילו הקרבנו את הקרבנות בעצמם.

העיקרון הזה, שבזמן שאין בית המקדש קיים אנו מקיימים את ענין הקרבנות על ידי לימוד פרשת הקורבנות, וכן על ידי התפילות בעצמם, מוזכר בחז"ל ובפוסקים פעמים רבות. גם שלושת התפילות בעצמם נתקנו כנגד הקרבנות. תפילת שחרית - כנגד תמיד של שחר, תפילת מנחה - כנגד תמיד של בין הערביים, וכן הלאה.

מה זה כאילו?

מה היינו אומרים, אם אחד מידידנו היה מבקש מאתנו, שנחשוב כאילו הוא הביא לנו מתנה?

היינו צוחקים עליו...

מה זה "כאילו"?

הבאת, או שלא הבאת?

הרי זהו בדיוק מה שאנחנו מבקשים...

"כאילו הקרבנו קרבן התמיד"... כאילו...

מכאן רואים אנו יסוד חשוב - הקדוש ברוך הוא אינו צריך את המעשים שלנו.

"אם חטאת מה תפעל בו, ורבו פשעיך מה תעשה לו. אם צדקת מה תתן לו, או מה מידך יקח" (איוב לה). הקדוש ברוך הוא רוצה את הלב, לא את המעשים. הוא רוצה לזכות אותנו, שאנחנו נהיה אנשים יותר טובים, הוא לא זקוק חלילה למעשנו.

אם הקדוש ברוך הוא היה רוצה את הקרבנות בעצמם, מה תועיל התפילה במקום הקרבנות?

אבל מכיוון שהקדוש ברוך הוא רוצה את הלב, את הכוונה, לכן הכוונה שלנו בתפילה, עולה במקום הכוונה שבקרבן.

כשאנחנו קוראים את פסוקי הקרבנות, אנחנו מראים שאנחנו משתוקקים מאד שיבנה בית

המקדש, ונזכה להקריב את הקרבנות. וזה עולה לנו במקום הקרבנות, שהרי "חשב אדם לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה" (ברכות ו'). גם בתפילה עצמה חשוב לזכור עיקרון זה. עיקר מהות התפילה איננה תלויה באמירת המילים אלא בכוונת הלב, כמו בכותב בחובות הלבבות - "וראוי לך, אחי, שתדע, כי כוונתנו בתפילה אינה כי אם כלות הנפש אל האלקים וכניעתה לפניו עם רוממותה לבוראה ושבחה והודאתה לשמו והשלכת כל יהביה עליו". עבודה קשה היא התפילה. קשה לנו להגיע לדרגות אלו באופן קבוע, אבל לכל הפחות לפעמים, מדי פעם, אנחנו יכולים להגיע לפחות לכמה רגעים נשגבים לדרגה של "כלות הנפש אל האלוקים".

תפילה בקברי צדיקים - למה?

הרב נח גוטמן שליט"א

קודם כל חשוב לזכור את מה שכתוב בספר תהילים "קרוב ה' לכל קוראיו". הקדוש ברוך הוא שומע כל תפילה שאדם כלשהו מתפלל אליו, בכל מקום ובכל זמן. כל תפילה פועלת פעולה מסוימת בשמים, וכל תפילה חשובה מאוד בעיני הקדוש ברוך הוא. עם זאת, ישנם זמנים ומקומות שבהם התפילה הופכת עוצמתית יותר. בכותל המערבי למשל, על קברי הצדיקים, בחודש אלול, בערב ראש חודש ובזמנים נוספים. למה באמת התפילה ליד קברו של צדיק נחשבת יותר? התשובה היא מאוד פשוטה. תארו לעצמכם שאתם צריכים לפנות למלך כדי לבקש ממנו בקשה. המלך רחום וחנון, אוהב את נתיני ארצו ושמה לעזור להם. אבל בכל זאת, הוא לא יכול כמובן להיענות לכל הבקשות שמופנות אליו, ולכן אתם תנסו לגייס עזרה, אם באמצעות מכתב המלצה ממישהו שהמלך מעריך מאוד, ואם באמצעות אנשים שיש להם גישה אליו בזמנים שבהם הוא שרוי במצב רוח מרומם וכדו'. כמובן שהקדוש ברוך הוא אינו בשר ודם, הוא אינו נתון חלילה לשינויים במצב הרוח, אבל בכל זאת, האהבה שלו לצדיקים היא עצומה, ואם צדיק מבקש ממנו בקשה, הוא מקבל אותה יותר מזו של אדם שאינו צדיק כל כך. לכן, שאנחנו רוצים להתפלל על משהו שחשוב לנו, אנחנו מגייסים את עזרתו. אנחנו פונים לקבל את ברכתו של רב תלמיד חכם, או לחלופין מתפללים על יד קברו של צדיק. חכמנו זיכרונם לברכה מתארים בתלמוד הבבלי מקרה בו הגיעו אנשים לקברו של צדיק, ואף הזכירו כי הם רגילים לעסוק בתורתו, כדי שנשמתו אכן תעורר עליהם רחמים בשמים. מוזכרים בתלמוד גם מקרים שבהם התפללו צדיקים על קברי האבות במערת המכפלה, כמו גם על קברה של רחל אמנו בבית לחם. עם זאת, חשוב לזכור שאנחנו לא מתפללים אל הצדיק חלילה וחס. התפילה שלנו היא רק לבורא העולם, ואנחנו מתפללים אליו שבזכותו של הצדיק שליד קברו אנחנו ניצבים, הוא יקבל את תפילתנו ברצון. ושוב, נזכיר פעם נוספת: כל תפילה, בכל זמן ובכל מקום, נשמעת בשמים. גם עכשיו, ברגע בו אתם קוראים את המאמר שלפניכם, אתם יכולים להרים

עיניים לשמים, ולבקש מהקדוש ברוך הוא על העניינים האישיים שלכם. הוא שומע ומקשיב לכם, גם אם לא תמיד אתם מקבלים באופן מיידי את מה שהתפללתם עבורו.

האם פשוט להאמין?

ר' עידן נגאר שיחי'

זה ממש לא פשוט להיות אדם מאמין, "לזרוק את השכל? להגיד שאני לא יודע? השתגעתי?!", אלו חלק מהמשפטים שעולים אצל אנשים כשהם מבינים שיש סוף לשכל, הם לא מצליחים להכיל את זה שכל הזמן הזה הם נשענו על השכל האולטימטיבי שלהם ופתאום יש לו קו גבול מסוים. חלקנו יכולים להרגיש פחד או בלבול, וזה די טבעי, בתור אנשים רגילים שסומכים בעיקר על השכל שלהם ועל היכולות שלהם.

אבל דווקא אז, כשאנו חסרי אונים ומבולבלים, ואיננו יודעים איך להציל את עצמנו, באה האמונה ואומרת לנו "עזוב, שחרר שליטה, אבא כאן, תן לו לנהל את העניינים", לא רק במצבים הקשים והמתאגרים בחיינו, אלא אפילו במצבים הפשוטים שיש לנו בחיים, כמו אוטובוס שעבר על פנינו ולא הספקנו, או כשבדיק ממש רצינו לקחת משהו והוא פתאום נעלם, שם ממש ובכל מקום אנו פוגשים את האמונה שאומרת לנו לא לזנוק ולא להיות עצובים לתת לגדול מכולם לנהל את החיים ולסמוך עליו ולא עצמך.

הקב"ה שהוא מעל הטבע, אוהב אותנו הרבה מעבר למה שהשכל יכול להכיל והלב לדעת, בא ונותן את אהבתו והגנתו.

בואו נעשה לעצמנו טובה קטנה. בפעם הבאה שאנו מנסים להסביר לעצמנו למה משהו קרה או לא הלך כמו שרצינו או להביל כשזכינו למשהו טוב, פשוט נאמין, בלי הסברים, שיש כאן אבא אוהב ודואג וכל מה שנותר זה לחייך, להאמין ולהמשיך הלאה במסע.

כשנהיה רגועים בכל מצב בלי לתת הסברים מהשכל "מה, למה וכמה", אז נדע - אנחנו אנשים מאמינים!

כל המזכה את הרבים, אין חטא בא על ידו. משה זכה וזיכה את הרבים, זכות הרבים תלוי בו, שנאמר "צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל".

220 ש"ו
לשבת בלבד!
וזיכוי הרבים
שלך!
בנק דיסקונט
סניף 56
חשבון 61135